

politiske og økonomiske reformer, som gennemføres i mange udviklingslande i disse år.

Ændringerne i udviklingslandenes makroøkonomiske strategier indebærer, at der nu lægges øget vægt på den private sektor, og at det offentlige rolle i økonomien nedtones tilsvarende. Det betyder, at de institutionelle, organisatoriske og økonomiske betingelser, der lå til grund for planerne om lokal overtagelse ved et projekts start, kan have ændret sig væsentligt ved dets afslutning.

Men vanskelighederne skyldes også, at projekterne ikke altid har været tilstrækkeligt tilpasset lokale behov, og herunder navnlig at de tiltænkte brugere ikke har været involveret i projekternes tilrettelæggelse og gennemførelse i det fornødne omfang. Derudover har der været gjort for lidt for at sikre tilstedeværelsen af lokal kapacitet til at overtage – i øvrigt levedygtige – projektaktiviteter ved projektets ophør.

På baggrund af disse erfaringer har organisationerne øget deres indsats for at skabe betingelser for brugernes medvirken ved identifikation og gennemførelse af projekter. Desuden bør der i de enkelte projekter skabes rimelig sikkerhed for, at der er fornøden lokal kapacitet til at videreføre de væsentlige projektaktiviteter.

Jeg skal understrege, at Danida deltager aktivt i bestræbelserne på at skabe forudsætninger for lokal overtagelse – herunder også ved at støtte organisationernes iværksættelse af projektformer, der f.eks. eksperimenterer med brugerbetaling, og tilpasningen af strategier og planer for igangværende projekter til de ændrede betingelser.

3. »Rigsrevisionen mener dog, at missionerne – uden på nogen måde at påtage sig en egentlig tilsynsførende rolle – bør holde sig bedre orienteret om projekterne, end tilfældet er i dag.« (s. 26).

Det gælder for projekter, der udføres af danske private organisationer for statslige midler, at det er organisationerne, der har ansvaret for projekternes gennemførelse. I dette ansvar indgår også forpligtigheden til at føre tilsyn med projektet og til at sørge for, at eventuelle vanskeligheder bliver løst løbende.

Udenrigsministeriet vil som hovedregel ikke skulle inddrages i behandlingen af sådanne forhold – med mindre de giver anledning til væsentlige afvigelser fra de rammer for projektet, der er aftalt imellem ministeriet og den pågældende organisation.

Men jeg er enig i, at det i lande, hvor Danmark har ambassader med bistandskyndige medarbejdere, vil være naturligt, at disse lejlighedsvis besøger også de private danske organisationers projekter for at orientere sig om projektførelsen og for at danne sig et indtryk af de resultater, der opnås. Denne form for erfaringsopsamling vil også kunne nyttiggøres som led i udviklingen af det statslige bistandssamarbejde med det pågældende land.

I forbindelse med projekter, der gennemføres af lokale private organisationer i programlandene, og som støttes direkte via ambassadernes lokale bevillingskompetence, har ambassaderne naturligvis ansvaret for at føre tilsyn hermed.

4. »Rigsrevisionen finder, at Danida ved nogle lejlighedsvis besøg bør sikre sig, at de omhandlede bygninger og udstyr, der er endeligt overtaget af lokale NGO'ere, anvendes nogenlunde i overensstemmelse med de forudsætninger, der lå til grund for projektbevillingen.« (s. 28).

Danida vil ikke kunne påtage sig at kontrollere anvendelsen af bygninger og udstyr overdraget af danske private organisationer til lokale samarbejdspartnere efter projektets afslutning, bortset fra de tilfælde hvor projekter indgår i efterfølgende evalueringer.

De projektansvarlige organisationer bør – bl.a. for at kunne vurdere udviklingseffekten af deres egne aktiviteter – i muligt omfang selv holde sig à jour med forholdene i projektområdet efter projektets afslutning, og herunder også orientere sig om den fortsatte anvendelse af udstyr og bygninger.

5. »Med indledningen af programsamarbejdet . . . , er Danidas indflydelse på udformningen af det enkelte projekt blevet væsentligt reduceret. Hermed øges vigtigheden af, at NGO'ernes